

ΧΟΥΑΝ ΧΟΣΕ ΜΙΓΓΙΑΣ

Η δική μου ιστορία

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Πνευματώδης,
τρελός, οικείος
και συνταρακτικός.
Πάντοτε αθάνατος.

La Vanguardia

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: MI VERDADERA HISTORIA

Από τις Εκδόσεις Seix Barral, Βαρκελώνη 2017

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Η δική μου ιστορία**

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Juan José Millás

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Θεοδώρα Δαρβίρη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κυριακή Κάσση

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Juan José Millás, 2017

Published by arrangement with Casanovas & Lynch.

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2693-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2694-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΧΟΥΑΝ ΧΟΣΕ ΜΙΓΓΙΑΣ

Η δική μου
ιστορία

Μετάφραση:
Θεοδώρα Δαρβίρη

1

Εγώ γράφω γιατί ο μπαμπάς μου διάβαζε. Κοιτάξετε με, είμαι στο σαλόνι του πατρικού μου, σκούρα τα έπιπλα, σκούρος κι εγώ πίσω από την πολυθρόνα. Είμαι εκείνο το παιδί στο οποίο η μητέρα του λέει: μη φωνάζεις, ο μπαμπάς διαβάζει· μην τρέχεις στον διάδρομο, ο μπαμπάς διαβάζει· χαμήλωσε την τηλεόραση, ο μπαμπάς διαβάζει... Ο μπαμπάς διαβάζει. Ο μπαμπάς άλλο δεν κάνει από το να διαβάζει. Κάποιες φορές καθόμουν στην πολυθρόνα του και άνοιγα ένα από εκείνα τα βιβλία παριστάνοντας τον μπαμπά. Όταν το έπιανα από την ανάποδη, η μητέρα μου γελούσε. Δεν ξέρω ποιος είναι στη λάθος θέση, εσύ ή το βιβλίο. Γράφω γιατί μου άρεσε να

φαντάζομαι πως το βιβλίο που κρατούσε ο μπαμπάς ήταν το δικό μου. Γράφω και για τον τρόπο που θα με είχαν φυλακίσει αν ο πατέρας μου ήταν σωφρονιστικός υπάλληλος.

Όταν έμαθα ανάγνωση, κρατούσα τα βιβλία από τη σωστή πλευρά πια, αν και μου φαινόταν ότι συνέχιζα να τα κρατώ από την ανάποδη, και φανταζόμουν ότι ο πατέρας μου με διάβαζε. Τι θα σκεφτόταν για αυτή ή την άλλη φράση που είχε γράψει ο γιος του; Ένα από τα πρώτα βιβλία του μπαμπά που μπόρεσα να συλλαβίσω τον τίτλο στο εξώφυλλο ήταν *Ο Ηλίθιος*. Τι μυστήριο κι αυτό εκείνη την εποχή! Διάβασα μερικές γραμμές, ελάχιστες, από το μυθιστόρημα, προσπαθώντας να με βρω μέσα από τις λέξεις του, και ονειρευόμουν ότι το είχα γράψει εγώ, προσπαθούσα να καταλάβω τι έβλεπε ο πατέρας μου στον ηλίθιο (σ' εμένα). Γιατί ήξερα καλά ότι ήμουν λίγο βλάκας, μεταξύ άλλων, γιατί έβρεχα το κρεβάτι σε ηλικία που δεν ήταν φυσιολογικό.

Μην παίζεις στον διάδρομο, ο μπαμπάς διαβάζει. Μια μέρα ο μπαμπάς βγήκε στην τηλεόραση και τον είδαμε μαζί με τη μαμά, που ήταν πολύ συγκινημένη. Επρόκειτο για μια λογοτεχνική εκπομπή στην οποία ο πατέρας μου συζητούσε με άλλα άτομα που διάβαζαν ή έγραφαν βιβλία. Συνειδητοποίησα τότε πως η θέση μου, αν είχα κάποια θέση, ήταν με αυτούς που

έγραφαν, γιατί δε μου ήταν καθόλου δύσκολο να τους φανταστώ να βρέχουν το κρεβάτι τους. Όταν ο πατέρας μου επέστρεψε από την τηλεόραση, η μητέρα μου του έδωσε ένα φιλί στο στόμα, που τάραξε εμένα περισσότερο απ' ό,τι χαροποίησε εκείνον, και του είπε ότι ήταν πολύ καλός. Ο καλύτερος όλων, είχε συμπληρώσει όταν διάβασε την αμφιβολία στο πρόσωπό του. Το τηλέφωνο χτύπησε αρκετές φορές, φίλοι και συγγενείς έκαναν παρόμοια σχόλια, πως ήταν πολύ καλός, ο καλύτερος όλων. Την επόμενη μέρα, ο πατέρας ανακοίνωσε πως δε θα ξανάβγαινε στην τηλεόραση. Με το μικρό μυαλό μου διαισθάνθηκα πως έτσι προφύλασσε τον εαυτό του από την απογοήτευση σε περίπτωση που δεν τον ξανακαλούσαν να εμφανιστεί σε εκπομπή.

2

Εκείνες τις μέρες (μόλις είχα κλείσει τα δώδεκα και συνέχιζα να βρέχω το κρεβάτι) συνέβη κάτι τρομερό, αλλά και συναρπαστικό μαζί, για το οποίο θα μιλήσω για πρώτη φορά. Είτε το πιστεύετε είτε όχι (και καλύτερα όχι, αν και μπορεί να θυμάστε την ιστορία, είχε κυκλοφορήσει παντού), μια Δευτέρα, όπως γύριζα από το σχολείο, πήρα την απόφαση να αυτοκτονήσω. Έτσι, πήγα σε μια γέφυρα κάτω από την οποία περνούσε ένας αυτοκινητόδρομος που βρισκόταν κοντά στο σπίτι μου. Ίσως να μην μπορείτε να με διακρίνετε γιατί οι χειμωνιάτικες μέρες είναι μικρές και σκοτεινιάζει νωρίς. Προσπαθήστε, όμως, κοιτάξτε πώς παρακολουθώ υπνωτισμένος το

πήγαινε έλα των αυτοκινήτων, ζουμ, ζουμ, ζουμ! Είμαι αυτό το καημένο το παιδί που θα πηδήξει από τη γέφυρα αυτή τη στιγμή πιστεύοντας ότι θα πεθάνει επιτόπου, όπως τα έντομα όταν χτυπούν πάνω στο παρμπρίζ του αυτοκινήτου. Ο πατέρας μου, τα καλοκαίρια, όταν πηγαίναμε στην παραλία, παρατηρούσε συνεπαρμένος το μπροστινό μέρος του Citroen του για να ελέγξει πόσα ζώφια είχαν καρφωθεί στο αμάξωμα μοιάζοντας με σπασμένα γράμματα. Να έμοιαζα κι εγώ με σπασμένο γράμμα; Με κεφαλαίο ίσως; Μου άρεσε η ιδέα να με παρατηρεί ο πατέρας μου με την ίδια αλλόκοτη μαγεία, γιατί όχι και πόνο, που παρατηρούσε τα έντομα.

Αν και δεν έχω το μέγεθος λιβελούλας, ούτε καν σπουργιτιού (καμιά φορά, κατ' εξαίρεση, βρισκαμε και πουλιά στο παρμπρίζ), είμαι μικροκαμωμένος και λεπτός. Αν, λοιπόν, πέσω από τη γέφυρα, θα πεθάνω ακαριαία. Πριν πέσω, ίσως για να επιβεβαιώσω αν πράγματι λειτουργεί ο νόμος της βαρύτητας, βγάζω από την τσέπη μια χοντρή μπίλια, γυάλινη, που βρήκα μια μέρα στην αυλή του σχολείου, και την αφήνω να πέσει πάνω στον ποταμό των αυτοκινήτων που κυλά από κάτω. Τότε εκείνη χτυπά στο παρμπρίζ μιας Mercedes, που κάνει έναν περιέργο ελιγμό πριν εκτιναχθεί πάνω από το διάζωμα και μπει στριφογυρίζοντας στο αντίθετο ρεύμα κυκλο-

φορίας για να συγκρουστεί μετωπικά με ένα διερχόμενο φορτηγό.

Νιώστε στην καρδιά σας πώς σταματά η δική μου. Αισθανθείτε τον πόνο μου στο στήθος σας. Βιώστε την ασφυξία μου σαν να ήταν δική σας. Δείτε πώς θολώνει η όρασή σας από έλλειψη οξυγόνου. Ξεχάστε την αυτοκτονία γιατί είστε ήδη νεκροί και φεύγετε τρέχοντας από τον τόπο του εγκλήματος με κομμένη την ανάσα γιατί δεν αναπνέετε, και πνίγεστε γιατί αναπνέετε υπερβολικά.

Ο αφηγητής της ιστορίας αυτής είναι ένα δωδεκάχρονο αγόρι σαν όλα τα άλλα, με τους φόβους, τις ανασφάλειες και τα όνειρά του. Όσπου μια μέρα, στην επιστροφή από το σχολείο, ρίχνει από μια γέφυρα μια μπίλια, προκαλώντας ένα ατύχημα που θα στοιχίσει τη ζωή σε μια οικογένεια. Μόνο η συνομήλική του Ιρένε σώζεται, αλλά μένει ανάπηρη. Εκείνη η μέρα σημαδεύει τη ζωή του. Το μοιραίο λάθος του γίνεται το μεγαλύτερο μυστικό του – και η Ιρένε η μεγαλύτερη εμμονή του. Η αγάπη του γι’ αυτή θα ξεκινήσει από την ενοχή, αλλά θα γίνει η σωτηρία του καθώς η δική του οικογένεια διαλύεται με το διαζύγιο των γονιών του...

Με το ξεχωριστό στιλ και το τόσο προσωπικό χιούμορ του, ο Μιγιάς γράφει μια ιστορία για την εφηβεία και τη δύσκολη πορεία προς την ενηλικίωση. Ακροβατώντας ανάμεσα στην πρόκληση και την ευαισθησία, ο ήρωάς του αφηγείται όλα όσα ο ίδιος ο Μιγιάς –κι ο καθένας από εμάς– δε βρίσκει το κουράγιο να εξομολογηθεί.

Μια ιστορία για όσους είναι νέοι κι όσους υπήρξαν κάποτε και δεν το ξέχασαν ποτέ.

ΔΕΙΤΕ ΕΔΩ
ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΓΙΑ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psichogios.gr

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ